

gaaende Diskussion; thi det er et Gmne, der formentlig, eftersom det saa ofte er debatteret, kun har akademisk Interesse. Jeg skal derfor kun indskrænke mig til det rent praktiske i Sagen, og det er efter min Mening det, at hver den, der ønsker vort Jærnbanenet udvidet — det være sig i Form af Statsbane eller Privatbane — maa have vel for Øje, at der ikke let kan findes en stærkere og mere solid Hæmsto mod dette Nuffes Opnaaelse end at modsætte sig Laaneparagraffen. Det tror jeg i Virkeligheden er det praktiske, og jeg er ikke i stor Tvivl om, at det vil vise sig, at det er og bliver det praktiske og det, man til sidst maa komme til. Jeg skal ikke indlade mig paa — særlig da Tiden er saa langt fremtræden, og jeg tror, det er ufornødent — at imødegaa enhver enkelt af de Udtalelser, som ere fremkomne. Jeg har kun villet holde mig mere til de store Træf og skal nu ende med indtrængende at anbefale ærede Medlemmer at stemme for Fler-tallets Ændringsforslag under Nr. 1 og Nr. 4 og derimod stemme mod Underændringsfor-slaget under Nr. 2 og Ændringsforslag under Nr. 3.

Judenrigsministeren (Singer & Lev):

Den ærede Ordfører mindede om en Udtalelse, jeg havde fremsat ved 1ste Behandling af Sagen med Hensyn til den omtalte Løsteparagraf. Jeg kan ganske henholde mig til denne Udtalelse, den vil falde meget godt sammen med, hvad jeg har tilladt mig at udtale i Dag; om ikke Ordene ere de samme, er Tanken jo dog den samme. Løsteparagraffen har den Betydning, at Regeringen nødvendigvis maatte ved Lejlighed, naar passende Lejlighed var dertil, fremsætte et Lovforslag om en Statsbane fra Nyborg til Ringe. Den Betydning har Løsteparagraffen. Om dette Ting og om Rigsdagen i samme Grad ville føle sig bundne ved den, er noget, jeg ikke kan vide noget om; det følger af sig selv, efter min Mening i alt Fald, at Rigsdagen og dens Afdelinger staa langt mere frit til enhver Tid med Hensyn til, hvad de ville vedtage og efterkomme. Men en saadan Paragraf, indsat i en Lov, gør efter min Formening, at Regeringen stadig maa have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, og naar man finder Tiden moden dertil, fremkomme med Forslag i saa Henseende. Ethvert Forslag, som forelægges for Rigsdagen, ligger til fri Behandling for Tingenes Medlemmer, hvad Resultatet fører til, er et helt andet Spørgsmaal. Kun naar man har naaet et Resultat gennem Rigsdagens Forhandlinger, kan jeg anse Regeringen for løst fra den m. o. r. a. l. s. t. e. Forplig-

telse, der paahviler den i hvert Fald efter Bestemmelsen i Loven af 16de Juni 1879. Den ærede Ordfører mente, at Ministeren saa noget anderledes paa det ærede Fler-tals Forslag, og det er jo ganske naturligt. Jeg ser paa det saaledes, at medens jeg med nogenlunde Sikkerhed kunde sige om det foreliggende Lovforslag, at det kunde gennemføres over for det sydhjnske Selskab, er jeg ikke i Stand til at sige det samme med Hensyn til Fler-tallets Forslag. Men vedtages dette af Tinget, er jeg jo nødsaget og forpligtet til gennem ny Forhandlinger at se, om man kunde opnaa at faa dette sat igennem, men noget bestemt kan der jo ikke vides derom, det kan der jo være forskellige Meninger om; det kommer blandt andet i en ganske overordentlig Grad an paa, hvor stor Pris man sætter paa en Jærnbane fra Nyborg til Ringe. Det er jeg ikke i Stand til at vide noget om; men det er et Moment, som i høj Grad vil komme i Betragtning, naar man skal til endelig at aflutte dette Forhold. Det er en ganske klar Sag, at den sydhjnske Bane har visse Fordele; den har en Statsbane til Dels til Jødebane, og den er fri for Søfartsforbindelser; og at Statsbanerne ere og maa være belempede med mange Genere og mange Udgifter, som en Privatbane af den Bestaffenhed i en af Landets bedste Egne er fri for, er ganske klart, saa fornuftigvis maa den sydhjnske Bane kunne drives bedre og give et højere Udbytte end Statsbanerne. Det er der ingen som helst Tvivl om, men deraf at slutte, at man med Sikkerhed kan opnaa en Forpagtningsafgift som den, den ærede Ordfører og Udvalgets Fler-tal kræver, tror jeg ikke, gaar an. Jeg kan kun sige, at jeg skal have min Opmærksomhed henvendt paa Sagen paa ny, hvis Forslaget vedtages af Rigsdagen, og søge en Forhandling med Selskabet og høre, hvad det siger. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at de 23,000 Kr., som ere førte til Udgift som Tab paa Ringe—Faaborg Banen, ere regnskabsmæssig rigtige, men man kan ikke uden videre sige, at dette Tab absolut maa resultere for Selskabet. Man kan nemlig ikke uden videre, uden meget indgaaende Undersøgelser, se, om der er taget i Betragtning den Fordel, som det sydhjnske Selskab har, den indirekte Fordel, det har af Ringe—Faaborg Banen som Jødebane. Det kan man ikke umiddelbart se, men derfor kan der meget godt være en saadan indirekte Fordel, som man ikke ved blot et Blik paa Tallene kan faa fat paa. For mig har det altjaa aldrig været overbevisende, at der har været opført et saadant Understud i Regnskabet for denne særlige Bane.